

Ik was weer eens op weg naar het ziekenhuis voor mijn nierproblemen. Wekelijks pompten ze me vol met allerlei medicijnen en bestraalden ze me om te kunnen zien wat ze allang wisten. Elke week hetzelfde, elke week opnieuw. Deze keer, helaas, kon ik niet meer weg. Ze hielden me vast tegen mijn wil om steeds maar weer me op te blazen als een ballon met middeltjes en me ervan te verzekeren dat er vast wel een donor zou komen die al mijn wereldse kwalen zou genezen.

Ze stopten me in een cel op de hoek van het doffe, bruine gebouw. Ik had zo uitzicht op de ingang naar de ondergrondse parkeergarage, een park met een oude bunker erin en het gebouw daarnaast. Een school, dacht ik, zonder er echt aandacht aan te besteden. De straat voor het ziekenhuis was even zo saai en levenloos als het altijd al was geweest, er liepen alleen bejaarden te wandelen en mensen die in hetzelfde valluik gevallen waren als ik, en het zou wel zo blijven tot Vadertje Tijd met pensioen gaat. De grijsaards die er doelloos rondliepen leken wel op een schema te lopen. Dinsdagochtend, de vrouw met de rode jas wandelt sloom door het park en zit een tijdje op het bankje vlak naast de oude bunker met haar hond, gevolgd door de man met de zwarte rugzak die ietsje sneller loopt dan je zou denken dat hij op zijn oude dag aan zou kunnen. Woensdagmiddag, een soortgelijk verhaal. Zondag, niets speciaals. Zelfs de regen kon de oneindige stroom niet deren.

Na een tijdje kon ik niet meer staan. Ze lieten me niet eens zelf de televisie aan of uitzetten als de afstandsbediening niet dichtbij lag. Plassen zette mijn heupen en onderbuik in brand. De hoofddokter kwam binnen en vroeg mij of het goed ging met mij. Wat brutaal, dacht ik, mij gevangen houden en dan vragen hoe het met me gaat. Ik zei dat ik me vermoeid voelde. Hij knikte, schreef wat op, gebaarde vaag naar de bewakers en beende weg. Dit tafereel herhaalde zich om de dag. Steeds weer dezelfde vraag, steeds weer hetzelfde antwoord. Het was een soort wedstrijd geworden wie het langst vol zou houden. Ik had de neiging hem te laten winnen, maar daar was het nu al te laat voor.

s' Avonds was het gebouw bij lange na niet stil. Pratende zusters, gevangenen die rondliepen, nieuwelingen die naar hun cel werden gebracht, dit alles zorgde voor een schaarse nachtrust. Zelfs s' nachts stopte de oneindige grijze vloedgolf niet. Die avond viel mijn blik voor de zoveelste keer op het vieze, natte bankje bij het oude oorlogsrelikwie. Er zat daar zoals gewoonlijk een oude man of vrouw, het geslacht moeilijk uit te maken in het niet al te felle lantaarnpaallicht. Wel was te zien dat hij direct naar mijn raam keek. Ongewoon was dit niet, er keek zo vaak een nieuwsgierig Aagje naar binnen, op zoek naar een van de mensen die in het gebouw waren opgenomen. Maar de blik van die persoon was niets minder dan doordringend. Ik was er helemaal wakker van. Ons staarwedstrijdje duurde vijf, tien, twintig minuten. Een

uur, misschien wel. Het leek wel alsof we elkaars gedachten konden lezen. Of alleen hij de mijne. Uiteindelijk wendde ik mijn ogen. Het silhouet bleef nog een tijdje staren, maar ik was al van het raam weggedraaid. Ik viel niet veel later in slaap, ondanks het gerumoer achter de deur.

Diezelfde week nog merkte ik op dat mijn plas een onaangenaam oranje was, bijna rood. De bezoeken van de cipier werden ook frequenter. Het silhouet op het bankje was niet teruggekeerd de avond erna. Of die daarna. Ik droomde van hem, zijn doordringende blik die me een gevoel van oerangst gaf, maar toch gek genoeg niet onaangenaam was. Ik hoopte, smeekte dat hij terug zou keren, nog een laatste beetje routine in mijn leven. Ik wist niet of hij wel was op komen dagen of dat mijn dromen en de realiteit verward waren in een strijd om mijn waarnemingsvermogen. De cipier liet somberheid in zijn stem weerklinken in zijn recentste bezoek. Ik luisterde niet naar wat hij te zeggen had.

Die nacht droomde ik over dat ik tegenover de figuur stond. Ik kon nog steeds niet iets anders uitmaken dan zijn gelaat. We begonnen te dansen, een oneindige wals, ik en het onbekende.